

Galata Kulesi'ne Bakan Ev

Rafet Bey fizik öğretmeni idi. “Fizik nedir?” diye merak edenlere, “Fizik, hareketin yasalarıyla uğraşır,” derdi. Sonra da ekledi: “Hareketin yasaları beni ilgilendirir, ama hareket etmek asla! Hiç hareket etmeden yıllarca yaşayabilirim.”

Gerçekten de öyleydi. Rafet Bey, gününün önemli bir bölümünü, Galata Kulesi'ne bakan odasında kitap okuyarak geçirirdi.



Ođlu Emre ise afacandı. Meraklıydı. Mucitti. Telden arabalar yapardı. Uzaktan kumandalı model uçaklar, oyuncak tren ve otomobiller, en büyük merakıydı. Evin bütün odalarını dolaşan bir treni vardı. İnternet delisiydi. Bu yolla binlerce arkadaş edinmişti. Afrika'dan Amerika'ya, hiç tanımadığı insanlarla saatlerce yazışabilme beceri-

si vardı onda. Hiç tanışma ihtimali olmayan insanlarla küsüp, barışabilirdi.

Emre'nin soruları eksik olmazdı.

“Yerçekimi nedir?”

“Uçaklar nasıl havada kalıyor?”

“Karadelik her şeyi yutar mı?”

“Evrenin sonu var mı?”

Böyle sorularının ardı arkası kesilmezdi.

Rafet Bey'se, bıkmadan usanmadan, bütün soruları tek tek cevaplardı.



Tuhaftır; Emre'den iki yaş küçük kardeşi Hülya, ağabeyinin oyuncaklarını kıskanmazdı. “Onun treni var, benim niye yok?” ya da “Ben de model uçak, bilgisayar istiyorum!” diye tutturmazdı. İnternet merakı hiç mi hiç yoktu. “İletişim çağında yaşıyoruz,” diyenlere güler; “Ben mesajlarımı güvercinlerle iletmeyi tercih ediyorum,” derdi.

İnanmayacaksınız ama, küçük Hülya'nın dört tane beyaz güvercini vardı. Apartmanın Boğaz ve kule manzaralı terasında onları besler ve eğitirdi. Boğaz'ın karşı yakasındaki arkadaşlarına bile güvercinleriyle mektup gönderebilirdi. Mahallelinin şikâyetlerini güvercinleriyle belediyeye iletebilirdi. Güvercinlerle gelen mektuplar, belediye çalışanlarının eğlence ve merak kaynağıydı. Onlara, normal yollarla gelen dilekçelere yaptıkları gibi nazlanmazlardı. Mahallelinin isteklerini şıp diye yerine getirirlerdi.

Hülya bir seferinde hastalanıp okula gidemeyince, güverciniyle haber gönderip, sınıftakileri kendisine hayran bırakmıştı. Öğretmen yoklama



yaptığı sırada beyaz güvercin pencerenin camını tıklatmış, Hülya'nın mektubunu getirmişti.

Hülya, doğum günlerinde kendisi için hediye istemezdi. Bir keresinde, “Ne istersin?” sorusuna, “Kedi maması!” diye cevap vermişti. Çünkü akli fikri, mahalledeki, hatta koca İstanbul'daki kediler, köpekler ve kuşlardaydı. Evdeyken, duvarların dışındaki hayvanları tek tek hissederdi. Geceleri yattığında şehrin hayvanlarıyla birlikte uyur, sabahleyin onlarla uyanırdı. Seslerden şöyle sonuçlar çıkarırdı:

“Martı annesini çağırıyor!”

“Köpek acıkmış!”

“Serçeler birbirini kıskanıyor!”

“Galata’nın tembel martısı horulduyor!”

Yattığı yerden, Boğaz’daki yelkovan kuşlarının kanatlarının suya değişini bile duyardı o!

Kuşkusuz, Hülya’nın bu merakında, veteriner hekim olan annesi Sevgi Hanım’ın da büyük payı vardı.

Sevgi Hanım’ın “Tırmık” adlı veteriner kliniği, birkaç sokak ileride, eski bir İtalyan apartmanının en alt katındaydı.

Muayenehane; şeker hastası kediler, kanadı kırık yavru martılar, yaralı balıklar, kalbi kırılmış köpeklerle doluydu. Çoğu, küçük Hülya’nın sokaktan topladığı hayvanlardı. Sevgi Hanım bu durumdan şikâyetçi değildi. Hülya’nın getirdiği sokak hayvanlarının hepsini tedavi etmeye çalışırdı. Rafet Bey’sse, yaralı hayvanların görüntüsüne dayanamadığından, Sevgi Hanım’ın kliniğine pek uğramazdı.

Dünyanın en kötümser iyimseri

Rafet Bey, her konuya iyimser bir şekilde bakmaya çalışırdı. Ona göre her şey iyiye doğru giderdi. Kötü olan şeyleri hiç görmez ya da görmek istemezdi.

“Bilim geliyor, dünya iyiye doğru gidiyor. Aman sakın ha, ikide bir kötü şeylerden söz ederek moralimizi bozmayalım!” deyip dururdu.

Evde, hasta hayvanlardan konuşmayı yasak-